

„Zmija bijaše lukavija od sve zvjeradi što je stvorio Jahve, Bog. Ona reče ženi: „Zar vam je Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?“

Žena odgovori zmiji: „Plodove sa stabla u vrtu smijemo jesti. Samo za plod stabla što je nasred vrta rekao je Bog: Da ga niste jeli! I ne dirajte u nj, da ne umrete!“

Na to će zmija ženi: „Ne nećete umrijeti! Nego zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli, otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo.“

Vidje žena da je stablo dobro za jelo, za oči zanimljivo, a za mudrost poželjno; ubere ploda njegova i pojede. Dade i svom mužu, koji bijaše s njom, pa je i on jeo. Tada se obadvoma otvore oči i upoznaju da su goli. Spletu smokvina lišća i naprave sebi pregače.

Godinama je u Hrvatskoj teklo med i mlijeko. Nitko nije pitao od kuda toliko meda i toliko mlijeka. Sve je bilo idilično. Tek poneki katastrofičari su se bunili i suprostavljali blagodatima što su ih donosili krediti i prodaja obiteljskog srebra. Odjednom kad se je svijet našao u krizi, najprije financiskoj pa tada i gospodarskoj, dotok meda i mlijeka postao je sve manji a apetiti su i dalje ostali oni isti - nezajažljivi.

Hrvatsko gospodarstvo sve više nalikuje onoj Cesarićevoj pjesmi „Voćka poslije kiše“ (komentirana na ovim stranicama 31. 12. 2008.). Polako ali sigurno spoznaja o stanju hrvatskog gospodarstva postaje mora građanima Hrvatske. I svi se, ne bez razloga, boje da se ne dogodi ono što se dogodilo Izabranom narodu kada mu je Bog poslao – manu.

Neugodnosi s manom, za razliku od biblijske poruke, mogla bi dugo potrajati - vrlo dugo. Tek novi krediti i rasprodaja nacionalnog bogatstva mogli bi bar privremeno smanjiti boli koju nam je prouzročila mana.